

De febleses i somnis

ANDREU MAS-COLELL

EL TEMPS, 24.05.08

La negociació sobre el finançament de la Generalitat no pot anar bé. No puc imaginar-me (tant de bo sigui un cas de falta d'imaginació) que abans del 9 d'agost es pugui arribar a un acord que des del punt de vista dels interessos catalans sigui satisfactori. No es tracta només que el moment econòmic no sigui òptim. És sobretot la configuració política del moment, que no és òptima. I no ho és, en bona part, perquè la banda catalana del procés negociador és molt feble, una percepció que és generalitzada i, malauradament, realista.

L'article que el president de la Generalitat va publicar fa pocs dies en un diari de Madrid és certament l'article que toca, el que jo esperaria del meu president. I, per tant, li transmeto tot el meu reconeixement i suport. L'aplaudeixo. Però si la màxima pressió que es pot exercir és avisar del fantasma d'una Lliga Nord, els destinataris de l'article no perdran la son.

Em fa l'efecte que la feblesa catalana és profunda i que té tres cares. En primer lloc hi ha la feblesa del PSC enfront del PSOE. És evident que aquest darrer està completament convençut que els 25 diputats són seus. Només hi hauria una manera de demostrar que no es així. En segon lloc hi ha la debilitat del govern, i no crec que calgui entretenir-se a justificar allò que és prou evident. I en tercer lloc hi ha també la feblesa de la societat. Però ara em concentraré en el govern.

Per negociar el finançament o les altres qüestions que, ahora, són molt importants i reben un suport molt ampli dels catalans convindria disposar d'un govern més fort. Segurament això vol dir alguna versió de la famosa sociovergència. Penso que tard o d'hora la tindrem. Però pot arribar de tres maneres fins a cert punt diferents.

La primera és una mena d'inevitabilitat aritmètica. Simplement, és possible que, després d'unes eleccions, una coalició que inclogui PSC i CiU sigui l'única viable ateses les restriccions imposades pel context polític. En aquest escenari els partits entrarien en coalició sense ganes i sense entusiasmes compartits. Dominaria l'ànim de repartir-se el territori i l'èmfasi no seria en el lideratge, sinó en la gestió. Seria una situació desencisadora que, sense gaires dubtes, fomentaria encara més el distanciament de la política per part dels catalans.

El segon escenari seria una coalició condicionada a l'agenda política de la governabilitat de l'estat i percebuda, probablement, com a imposada, o almenys molt dirigida, des de Madrid. Dit altrament, seria més una coalició PSOE-CiU que no una coalició PSC-CiU. Caldria veure els detalls programàtics del pacte de coalició abans de fer-li passar un judici en ferm. Però no és l'opció que d'entrada sigui la més engrescadora.

La tercera manera seria el sorgiment d'una autèntica coalició PSC-CiU, en què el PSC té el protagonisme per sobre del PSOE i en què la coalició, podríem dir (o somiar?), es fa a iniciativa del PSC i es constitueix, per una banda, per articular una agenda de negociació ferma (aquest és el terme clau) amb el govern de l'estat sobre les qüestions pendents i essencials, i, per una altra, també per impulsar des d'aquest bloc central de la nostra política la llista d'iniciatives i reformes que sabem

necessàries per al futur de Catalunya, però que són difícils i sobre les quals ens paralizem amb facilitat. És realment impensable que això pogués succeir? Al cap i a la fi, en la qüestió de la presidència de la Generalitat ja tothom sembla estar d'acord que només es pot resoldre després, i a partir, d'unes eleccions, i això simplifica les coses.